

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 7T/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1621010174
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. Mgr. Anna Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2022:1621010174.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky, v konaní pred samosudkyňou Ing. Mgr. Annou Prikrylovou, v trestnej veci obžalovaného A. Z., narodeného XX.XX.XXXX, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní dňa 07. apríla 2022, takto

rozhodol:

Obžalovaný

A. Z., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bydliskom A., adresa na doručovanie cesta Q. A. X, A.

sa uznáva za vinného, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojich detí - A. X., nar. XX.XX.XXXX a Z. X., nar. XX.XX.XXXX, obe bytom D. - D., Tř. W. č. XXXX, L. republika, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Senica, spisovej značky 4P/52/2010 zo dňa 26.10.2010, právoplatným dňa 04.11.2011, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu syna A. sumou 80,- Eur a syna Z. sumou 80,- Eur, a to mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca počnúc dňom 01.06.2010, k rukám matky oprávnených detí P. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. - D., Tř. W. č. XXXX, L. republika, si túto povinnosť riadne neplní od októbra 2013 až doposiaľ (vyjmúc obdobie od 22.11.2017 do 02.05.2018, kedy sa obžalovaný nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody a vyživovaciu povinnosť na oprávnené deti nahlásil), s výnimkou platieb poukázaných do rúk matky oprávnených detí, a to v júni 2018 v sume 160,- Eur, v novembri 2020 v sume 194,40 Eur, v máji 2021 v sume 195,- Eur, októbri 2021 v sume 260,- Eur, v novembri 2021 v sume 260,- Eur, v decembri 2021 v sume 260,- Eur, v januári 2022 v sume 260,- Eur, vo februári 2022 v sume 260,- Eur, v marci 2022 v sume 260,- Eur, v apríli 2022 v sume 260,- Eur, v máji 2022 v sume 260,- Eur, v júni 2022 v sume 260,- Eur a sumy 2.288,37 Eur zrazených obžalovanému v rámci exekučného konania, v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh voči oprávnenej osobe vo výške 13.158,97 Eur (vrátane mesiaca júl 2022), pričom v rozhodnom období nebol vedený ako uchádzač o zamestnanie nepoberal dávky v hmotnej núdzi ani iné sociálne dávky, dávky dôchodkové poistenia, v období od 2010 do 2016 bol riadne zamestnaný, následne si peniaze na živobytie zabezpečoval doposiaľ nezisteným spôsobom, navyše tak konal aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Senica spisovej značky 2T/110/2013 zo dňa 10.09.2013, právoplatným dňa 09.10.2013, odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, na trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov s podmieneným odkladom na 2 roky, ktorý vykonával v období od 22.11.2017 do 02.05.2018, kedy bol podmienenčne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody,

t e d a

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a tohto konania sa dopustil tým, že čin spáchal závažnejším spôsobom - po dlhší čas, hoci bol v

predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený a z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin prepustený,

č í m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona.

Za to sa mu
ukladá

podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písm. l), § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2, písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu so stredným stupňom stráženia.

o d ō v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Malacky podala tunajšiemu súdu dňa 16.04.2021 obžalobu číslo 1Pv 303/19/1106-33 na v tom čase obvineného A. Z. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom zákonnej zástupkyne poškodených P. X., prečítaním súd oboznámil podstatné listinné dôkazy, najmä rodné listy maloletých detí, rozsudok Okresného súdu Senica spisová značka 4P/42/2010 právoplatný dňa 04.11.2011, potvrdenia o návšteve školy maloletých detí čl. 46-47, trestný rozkaz Okresného súdu Senica sp.zn. 2T/110/2013 právoplatný dňa 09.10.2013, podklady exekučného konania čl. 58-63a, posudok z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou čl. 64, správu Policie Českej republiky čl. 67, pracovnú zmluvu zákonnej zástupkyne mal. detí P. X. čl. 97-99, správu Úradu práce Českej republiky čl. 117-119, správu Sociálnej poisťovne na obžalovaného čl. 76, 78, 87, 123-124, správu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky na obžalovaného čl. 88, 91, 120-121, prehľad zamestnávateľov obžalovaného čl. 75, 86, správu Daňového úradu Malacky čl. 125, výpis zo živnostenského registra čl. 126, potvrdenia o úhrade výživného čl. 100-116, 133-138, 184, 188, 190, 192, 194-200, 203, 209-210, dohodu o úhrade splátkach čl. 176, aktualizovaný odpis z registra trestov a centrálnu evidenciu správnych deliktov a priestupkov.

Obžalovaný A. Z. na hlavnom pojednávaní po poučení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku neučinil žiadne z vyhlásení v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Uviedol, že si vedomý svojej vyživovacej povinnosti. V minulosti neplatil výživné z dôvodu, že nemal prácu, nemal z čoho platiť výživné. V roku 2021 zaplatil od mesiaca október do decembra každý mesiac po 260,- Eur a ešte pred októbrom 2021 poslal 2 krát sumu 200,- Eur. Pracuje ako živnostník, predtým nemal pravidelné zákazky, teraz má od januára 2022 sľúbené pravidelné zákazky. Mal by ísť pracovať do Nemecka.

Na ďalších pojednávaniach doložil doklady o úhrade výživného od mesiaca október 2021 do júna 2022 každý mesiac v sume 260,- Eur. Ďalej uviedol, že sa pokúšal získať úver, bol v štyroch bankách, ale mu bolo povedané, že keď má vedenú exekúciu (za výživné), že mu úver nedajú. V rámci záverečnej reči uviedol, že spláca dlžné výživné po 100,- Eur, nemá ako naraz uhradiť celé dlžné výživné.

Svedkyňa P. X., do rúk ktorej je obžalovaný povinný platiť výživné, vypovedala, že je bývalá družka obžalovaného. Doložila doklady o platbách, ktoré jej boli uhradené po podaní obžaloby. Ďalej uviedla, že neplatenie výživného nezanechalo na maloletých deťoch trvalo nepriaznivé následky. Musí chodiť do práce, robí nadčasy, aby mala vyššiu mzdu a tým pádom je menej s deťmi. Obžalovaný deti nenavštevuje, nebráva si ich, nekupuje žiadne darčeky ani nič na viac im nedáva.

Z rodných listov vyplýva, že otcom maloletého A. X., nar. XX.XX.XXXX a Z. X., nar. XX.XX.XXXX je obžalovaný A. Z. a matka P. X. (svedkyňa).

Z potvrdenia o návšteve školy vyplýva, že A. X. a Z. X. sú žiakmi Základnej školy D., K. XXXX, D., L. republika.

Rozsudkom Okresného súdu Senica z 26. októbra 2010, sp. zn. 4P/52/2010, právoplatným dňa 04. novembra 2021, bola schválená rodičovská dohoda, ktorou bola okrem iného obžalovanému uložená povinnosť prispievať na výživu maloletého A. X. výživným vo výške 80,- Eur mesačne a na maloletého Z. X. výživným vo výške 80,- Eur mesačne a to k rukám matky maloletých detí P. X. vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred počnúc vykonateľnosťou rozsudku.

Trestným rozkazom Okresného súdu Senica z 10. septembra 2013 sp.zn. 2T/110/2013, právoplatným dňa 09. októbra 2013 bol obžalovaný A. Z. odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky a zároveň povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné.

Zo správ Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky súd zistil, že obžalovaný nebol od 01.01.2013 vedený v evidencii ako uchádzač o zamestnanie, pričom posledná evidencia bola v období od 27.02.2004 do 05.09.2004. Obžalovaný nikdy nebol príjemcom dávky v hmotnej núdzi. Dňa 04.05.2018 mu bol vyplatený resocializačný príspevok vo výške 60,- Eur

Zo správy Sociálnej poisťovne Bratislava zo dňa 21.12.2019 súd zistil, že obžalovaný, nie je a ani v minulosti nebol poberateľom dôchodkovej dávky.

Z výpisu zo živnostenského registra obžalovaného zo dňa 31.12.2020 súd zistil, že obžalovaný bol v uvedenom období evidovaný ako živnostník pod IČO-m: XXXXXXXX a to od 23.06.2017, s miestom podnikania A..

Z čestného prehlásenia zo dňa 28.09.2021 vyplýva, že P. X. prehlásila, že s obžalovaným A. Z. sa dohodli na splatnosti dlhu na výživnom tak, že popri bežnom výživnom vo výške 160,- Eur mesačne bude obžalovaný platiť 100,- Eur v pravidelných mesačných splátkach počnúc mesiacom október.

Z potvrdenia súdnej exekútky JUDr. I. X. zo dňa 2.02.2017 vyplýva, že ku dňu 31.12.2015 bola vymožená suma 2.288,37 Eur.

Z predložených bankových potvrdení o úhrade výživného vyplývajú úhrady výživného zo strany obžalovaného, a to v sume 260,- Eur každý mesiac od októbra 2021 do júna 2022.

Z výpisu z účtu doloženom P. X. vyplýva, že v mesiaci jún 2008 bola obžalovaným uhradená suma 160,- Eur a v novembri 2020 suma 194,40 Eur.

K právnej kvalifikácii a k výroku o vine:

Súd vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že obžalovaný A. Z., napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojich synom A. X. a Z. X., obaja trvale bytom D. - D., Tř. W. č. XXXX, L. republika vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Senica, spisovej značky 4P/52/2010 zo dňa 26.10.2010, právoplatným dňa 04.11.2011, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu syna A. sumou 80,- Eur a syna Z. sumou 80,- Eur, a to mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca počnúc dňom 01.06.2010, k rukám matky oprávnených detí P. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. - D., Tř. W. č. XXXX, L. republika, si túto povinnosť riadne neplní od októbra 2013 až doposiaľ (vyjmúc obdobie od 22.11.2017 do 02.05.2018, kedy sa obžalovaný nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody a vyživovaciu povinnosť na oprávnené deti nahlásil), s výnimkou platieb poukázaných do rúk matky oprávnených detí, a to v júni 2018 v sume 160,- Eur, v novembri 2020 v sume 194,40 Eur, v máji 2021 v sume 195,- Eur, októbri 2021 v sume 260,- Eur, v novembri 2021 v sume 260,- Eur, v decembri 2021 v sume 260,- Eur, v januári 2022 v sume 260,- Eur, vo februári 2022 v sume 260,- Eur, v marci 2022 v sume

260,- Eur, v apríli 2022 v sume 260,- Eur, v máji 2022 v sume 260,- Eur, v júni 2022 v sume 260,- Eur a sumy 2.288,37 Eur zrazených obžalovanému v rámci exekučného konania, v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh voči oprávnenej osobe vo výške 13.158,97 Eur (vrátane mesiaca júl 2022), pričom v rozhodnom období nebol vedený ako uchádzač o zamestnanie nepoberal dávky v hmotnej núdzi ani iné sociálne dávky, dávky dôchodkové poistenia, v období od 2010 do 2016 bol riadne zamestnaný, následne si peniaze na živobytie zabezpečoval doposiaľ nezisteným spôsobom, navyše tak konal aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Senica spisovej značky 2T/110/2013 zo dňa 10.09.2013, právoplatným dňa 09.10.2013, odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, na trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov s podmieneným odkladom na 2 roky, ktorý vykonával v období od 22.11.2017 do 02.05.2018, kedy bol podmienenčne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody.

Všetky tieto okolnosti, na hlavnom pojednávaní nespochybnené, vyplývajú predovšetkým zo skutkovej vety podanej obžaloby, ohľadom ktorej muselo dôjsť - tak ako to bude uvedené nižšie - na základe vykonaného dokazovania k čiastočnej úprave týkajúcej sa obdobia páchania činu a výsledného dlhu na výživnom, a vyplývajú tiež z výpovedí obžalovaného A. Z., ktorý uviedol, že si vedomý svojej vyživovacej povinnosti, z výpovede svedkyne P. X. i z listinných dôkazov.

Súd zdôrazňuje a opakuje, že otázka správnosti skutkových zistení ako aj právnej kvalifikácie použitej v obžalobe nebola medzi stranami sporná. Súd teda vychádzal najmä z dokazovania, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, pričom súd nemal pochybnosti o skutkových zisteniach a použitej právnej kvalifikácii na podklade vykonaného dokazovania. Len pre úplnosť súd dodáva, že konanie pred súdom má charakter kontradiktórneho konania, t. j. ide o sporové konanie, v ktorom je nositeľom dôkazného bremena prokurátor. Keďže ide o sporové konanie prokurátora s obžalovaným, je nutné pripustiť aj to, že medzi stranami v niektorých otázkach vôbec nemusí byť spor, pretože sa na určitých okolnostiach, či už skutkových alebo právnych zhodujú. Tak to bolo aj v posudzovanom prípade, v ktorom nebolo sporu o skutkových a právnych zisteniach uvedených v obžalobe, čiastočne modifikovaných, čo napokon vyplýva aj z vyjadrení obžalovaného. V takýchto prípadoch je nutné pripustiť aj obmedzený rozsah dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní pretože, ak medzi stranami nie je spor, nie je ani čo dokazovať. Ak ani súd nemá zásadné pochybnosti o skutkových, či právnych zisteniach obžaloby, nie je jeho úlohou vstupovať prokurátorovi do rozsahu a spôsobu vedenia dokazovania na hlavnom pojednávaní a predvolávať svedkov, príp. vykonávať iné dôkazy, ak strany netrvajú na osobných výsluchoch týchto osôb, príp. nenavrhujú vykonanie iných dôkazov.

S poukazom na uvedené, súd, k otázke viny a právnej kvalifikácie, len v stručnosti uvádza, že obžalovaný A. Z. najmenej dva mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať synov A. X. a Z. X. a tohto konania sa dopúšťal od októbra 2013 až do júla 2022, teda čin spáchal závažnejším spôsobom - po dlhší čas a zároveň bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený a z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin prepustený na základe trestného rozkazu Okresného súdu Senica sp.zn. 2T/110/2013, právoplatného dňa 09.10.2013. Predmetné skutočnosti vyplývajú tak z výpovede obžalovaného, ako aj z výpovede svedkyne a z listinných dôkazov.

Pokiaľ ide o sumu dlžného výživného, tak obžalovanému v rozhodnom období od 01. októbra 2013 až do mesiaca júla 2022 vznikla povinnosť zaplatiť výživné vo výške 13.158,97 Eur, pričom k tejto sume súd dospel po odrátaní výživného zodpovedajúceho pobytu obžalovaného vo výkone trestu odňatia slobody s nahlásenou vyživovacou povinnosťou a po odrátaní obžalovaným uhradených súm.

Obžalovaný tak naplnil všetky znaky objektívnej stránky stíhaného prečinu. Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil súd konanie obžalovaného ako priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože obžalovaný vedel, že má vyživovaciu povinnosť na svoje deti a vedel, že matke detí, ako oprávnenému subjektu, nehradí výživné a taktiež vedel, že má, resp. pri adekvátnej snahe má mať pravidelný určitý mesačný príjem, čo mu umožňovalo uhrádzať výživné v určenej výške, napriek tomu tak neurobil. Obžalovaný teda nehradil výživné nie preto, že ho hradiť nemohol, ale preto, že ho hradiť nechcel (rozhodol sa uprednostniť uhrádzanie iných výdavkov namiesto uhrádzania výživného pre svojich synov). Súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť okolnosť, že v zmysle zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov - plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť, pričom obaja rodičia

prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Takéto výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov.

Pokiaľ ide o tvrdenie obžalovaného, že nemal prácu a teda nemal z čoho platiť výživné, takéto jeho konanie ho vôbec neospravedlňuje, nakoľko obžalovaný ani neuviedol dôvod, pre ktorý nepracoval. Sumu výživného určenú civilným rozsudkom vo výške 80,- Eur na každého syna mesačne súd nepovažuje za (už vôbec nie neprimerane) vysokú, naopak, za daných okolností a vzhľadom na odstup času skôr už za pomerne nízku; obžalovaný je schopný s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, schopnosti a možnosti vykonávať zárobkovú činnosť a tak uspokojovať svoje potreby, ako aj potreby maloletých detí, ktoré súd na neho výživou odkázané, pričom otec si svoju zákonnú povinnosť vyživovať dlhodobo neplní, čím dieťa ohrozil v existenčnej rovine, a pokiaľ obžalovaný nepreukázal prekážky brániace mu zamestnať sa, resp. dosahovať trvalý príjem, je na mieste vyžadovať od neho, aby vykonával činnosť, z ktorej dosiahne príjmy potrebné k uspokojeniu potrieb nielen svojich, ale aj svojho dieťaťa, odkázaného na neho výživou. Obžalovaný napokon preukázal, že je schopný pracovať a platiť výživné, ktoré začal pravidelne platiť od mesiaca október 2021, čo však neznamená, že sa zbavil trestnej zodpovednosti za skutok, ktorý začal páchať už v roku 2013.

V súvislosti s uvedeným súd pripomína judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej pri posudzovaní schopnosti obžalovaného plniť vyživovaciu povinnosť je nutné brať do úvahy všetky nevyhnutné hľadiská, vrátane toho, či sa napríklad obžalovaný bez dôležitého dôvodu vzdal výhodnejšieho zamestnania, či zárobkovej činnosti (R 22/1992), pričom tomu zodpovedá aj situácia, ak sa obžalovaný vyhýba trvalým pracovným pomerom ako aj prípadným zamestnaneckým ponukám úradu práce, väčšej aktivite (v danom prípade nevyhnutnej) v oblasti zárobkovej činnosti a pod. To, že obžalovaný ignoruje riadny pracovný pomer, resp. vyhýba sa väčšej aktivite a snahe zabezpečiť si legálny dostatočný príjem na úhradu výživného na svoje dieťa, a vystupuje ako nemajetný človek, ktorý sa pri očakávaní väčšieho zárobku spolieha v podstate len na náhodu (napr. že mu niekto za značne pochybných a špekulatívnych okolností požičia peniaze), nemožno vykladať v neprospech oprávnenej osoby, do rúk ktorej má byť výživné hradené. Obžalovaný mal urobiť všetko legálne preto, aby výživné hradil riadne mohol, t. j. mal sa zamestnať, v pracovnom pomere riadne zotrvať, resp. mal vykonávať zárobkovú činnosť (popríklad aj viac pracovných pomerov naraz, čo za danej situácie nie je nijako neobvyklé, najmä ak jeden zdroj príjmu je nestabilný a nepravidelný) a v prípade, že tak úmyselne neurobil už po dobu vyše 8 rokov, celkom zjavne vedel, že tak ohrozí aj plnenie svojej vyživovacej povinnosti voči svojmu dieťaťu, hoci mu v tom nebránili žiadne objektívne okolnosti (napríklad dlhodobý zlý zdravotný stav a podobne).

Súd po uvedených zisteniach uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a následne upravil skutkovú vetu tak, že obžalovaný úmyselne nehradil výživné od októbra 2013 až do mesiaca júl 2022 vrátane, s tým, že súd musel primerane upraviť skutkovú vetu - najmä čo do obdobia páchania skutku a tiež sumy dlžného výživného určeného spôsobom uvedeným vyššie - v porovnaní s tým, ako bola uvedená v obžalobe, práve preto, aby bola v súlade s vykonaným dokazovaním a s vyhláseným rozhodnutím súdu.

K výroku o treste:

V súvislosti s výrokom o treste je primárne nevyhnutné uviesť, že Trestný zákon vo svojich ustanoveniach, najmä v ustanoveniach deklarujúcich zásady ukladania trestov, poskytuje ochranu spoločnosti pred trestnými činmi v podobe trestov a to tak, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t. j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň naplňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli.

Všetky okolnosti prípadu však treba nielen zisťovať, ale aj objektívne, t. j. bez preceňovania alebo podceňovania niektorých z nich komplexne hodnotiť a mať pritom na zreteli, že bližšie sú konkretizované v ďalších ustanoveniach Trestného zákona, najmä v ustanoveniach o poľahčujúcich a priťažujúcich

okolnostiach (§ 36 Trestného zákona a § 37 Trestného zákona) a v ustanoveniach upravujúcich zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona).

Súd pri ukladaní trestu obžalovanému A. Z. vychádzal zo závažnosti prečinu, z ktorého bol obžalovaný uznatý vinným a ktorú určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 207 ods. 3 Trestného zákona) v rozpätí 1 rok až 5 rokov.

Súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, spočívajúcu v priznaní sa k spáchaniu trestného činu a jeho úprimné oľutovanie [§ 36 písm. l) Trestného zákona]. Zároveň súd nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť. U obžalovaného teda prevažuje pomer poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi v pomere 1:0. V prípade ukladania trestu odňatia slobody súd v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona znižoval hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody o 1/3, pričom základom na zníženie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby (5 rokov - 1 rok = 4 roky = 48 mesiacov; 1/3 zo 48 mesiacov = 16 mesiacov), t. j. z 5 rokov na 3 roky a 8 mesiacov; takýmto spôsobom dospel súd k trestnej sadzbe 1 rok až 3 roky a 8 mesiacov.

Súd následne zistil, že obžalovaný úmyselne spáchal stíhaný trestný čin (pokračoval v jeho páchaní) v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody za iný jeho trestný čin - práve vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Senica pod sp. zn. 2T/110/2013. Vzhľadom na tieto okolnosti súd nemohol obžalovanému uložiť podmienený trest odňatia slobody (§ 49 ods. 2 Trestného zákona a § 51 ods. 1 Trestného zákona) a do úvahy zjavne neprichádzalo ani uloženie alternatívneho trestu, napríklad trestu peňažného.

Preto muselo dôjsť k uloženiu nepodmieneného trestu odňatia slobody obžalovanému, s tým, že súd zastáva názor, že na nápravu obžalovaného postačí uloženie trestu na samej dolnej hranici trestnej sadzby, čo súd vyjadril tým, že obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. V rámci ukladania uvedenej výmery trestu súd vzal na zreteľ aj zásadu, že trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby (§ 34 ods. 3 Trestného zákona), preto obžalovaný po odpykaní nevyhnutného trestu bude môcť čo najskôr prikročiť k doplateniu zameškaného výživného na jeho deti, a zároveň platiť aj bežné výživné.

Súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie úmyselného trestného činu - nariadený výkon podmienenčne uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov uložený v trestnej veci Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/110/2013 za spáchanie prečinu zanedbania povinnej výživy podľa 207 ods. 1 Trestného zákona obžalovaný vykonal dňa 02.05.2018.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.